Кентрозавр – велосипед

Кентрозавра Лісі була спритна, розумна і обожнювала свій рожевий велосипед. Вона рахувала дні до весни, щоб знову промчати улюбленими лісовими схилами й відчути, як вітер лоскоче її гребені. У такі моменти здавалося, що навколо нікого немає. Лише вона й цілий світ, що рухається трохи швидше, ніж зазвичай.

Та одного сонячного дня тиранозавр Бруно побачив її велосипед і засміявся:

— Хіба справжня велика динозавра катається на такому?

Лісі засмутилася. Може, її велосипед і справді занадто дитячий? Вона навіть подумала перефарбувати його, щоб мати «дорослiший» вид. Аж тут їй сяйнула ідея.

— А що як перевірити, чи мій велосипед справжній? — сказала вона. — Влаштуймо велоперегони! Якщо він дитячий, то я точно програю, еге ж?

Лісі показала лапою на найвищу гору – ту саму, на яку боялися підніматися навіть дорослі динозаври. Бруно помітно занепокоївся, проте після короткої паузи кивнув. Інші динозаври зачаїлися в очікуванні.

Бруно помчав уперед, здіймаючи за собою хмари пилу. Лісі трохи відставала і якоїсь миті подумала, чи не повернути назад. Вона зупинилась на мить, дістала з рюкзака пляшечку улюбленої Моршинської «Карпатозаври», зробила ковток і раптом у її голові промайнула думка: «Агов, ти ж не просто динозаврочка. Ти — Лісі».

Так, це була віра в себе. Та сама, що не дає опустити лапи, навіть коли хочеться. Метр за метром Лісі набирала швидкість. Вона так спритно оминала каміння й коріння дерев, що незабаром обігнала Бруно й першою дісталася вершини.

— Ого… — Бруно, відсапуючись, зупинився поруч. — Ну гаразд… Твій велосипед точно не дитячий. Він найшвидший у всьому лісі!

Лісі усміхнулася.

— Головне — не колір велосипеда, а те, як ти на ньому їздиш.

Відтоді ніхто більше не сміявся з її рожевого велосипеда. Бо найважливіше — не на чому ти їздиш, а твої уміння та сила духу. Коли віриш у себе і свої здібності, то ніщо не завадить досягти мети.